11-Mei-1955
Dagblad:
AMIGOE DI CURACAO

LEZERS LUCHTEN HUN HART

(Buiten verantwoordelijkheid v.d. Red.)

De niet doorgegane expositie van Mulder

De heer Roovers schrijft ons:

Wij vergisten ons weer, als zo vaak.

Wij hebben het probleem den volke weer niet simpel genoeg gesteld; de kunst immers was in het geding.

Men leest wat men wil lezen, bij herhaling.

En daarnaast was het te verwachten en toch jammer, steeds opnieuw figuren te vinden, die van dat „buiten verantwoordelijkheid der redact e" een graag en gretig gebruik maken.

Een andere verantwoordelijkheid; dan ook niet iedereen toevertrouwd.

Wij zullen, als de — ondanks alles geachte — opponent de Vries geen gebruik maken van de ons toegestane regels, om direct en bewust te willen treffen, persoonlijk te willen pijn doen. Zijn vijand is ook de onze geweest.

Wij hadden de repliek graag charmanter, dus aangenamer willen zien.

Aan de reeks bevestigende antwoorden op de stereotiepe en toch zo begrijpelijke vragen van oponnent kunnen wij alleen maar toevoegen, dat naast dat alles, ook ons gehele wezen de waanzin heeft ondergaan, en dat wij daardoor een onnoembare afkeer kregen van alles wat zich voedt met haat.

Wij stellen ons daarom voor openbaar gehoor te verlenen; dan kan alles wat niet direct begrijpelijk is, worden herhaald, desnoods tien maal.

Dan kunnen wij onder andere opponent laten zien wat wij denken van generaals, oorlogskruisen, haat, menselijkheid, het wanstaltige, heldencultus, massamoord, de vuurploeg achter het paard Mars, het begrijpen, de vernietiging, de haat en het vergeten vergeven, dat wij — in tegenstelling tot het dier — in ons hebben.

Wij hopen dan de problemen simpeler te kunnen stellen.

Wij vinden het jammer dat opponent de Museumdirectie niet minder dan toejuicht.

Deze Museumdirectie staat geheel buiten alles, deze — zo nodige — toejuichingen moeten worden gericht aan het Cultureel Centrum.

„Opdat onze kinderen zullen weten wat recht is"

Ach, die meneer Roovers.

Moeten we ons werkelijk opwinden? Vooruit dan maar: Wat, waarde heer, geeft U het recht te spreken van kruideniersmaten, waar gij, naar Uw eigen zeggen, de oorlog slechts hebt ondergaan met oog en maag?

Is het U bekend, dat er in het carillon van het museum, in de „sfeer die meestal rust en de voldoening van het schone ademt" een klok hangt, waarop de naam Boy Ecury geschreven staat?

Is het U bekend, dat op dit ogenblik een beeldhouwer in ons midden vertoeft met de opdracht een monument op te richten voor de gevallenen?

Is het U voorts bekend, dat we zojuist, verleden week, deze gevallenen hebben herdacht?

Of vindt U, dat we dit alles, na tien jaren, eigenlijk maar moesten vergeten?

Uw geknoei met het latijn, in Uw jeugd, kostte U slechts onvoldoendes: geen vader, die daar nu nog aan denken zal. Politiek geknoei, in de oorlog, kostte mensenlevens. Geen moeder, die het zal vergeten.

Tegen het werk van de heer Mulder hebben wij **niets**: dat hij schildere.

Tegen zijn persoon **alles**: dat hij zich wat bescheidener op de achtergrond houde.

Kruideniersmaten?

Welaan, heer Roovers, ziehier dan de gewichten: om het ideaal, waarvoor gestreden werd, om de levens, die geofferd werden, wensen wij geen expositie van de schilder Mulder.

Niet uit haat.

Niet uit vergelding.

Maar opdat onze kinderen zullen weten, wat **recht** is.

„Let we forget".

A.H.H. Lashley-van der Drift.